

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Štěpána Výborného a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Š. P.**, zastoupený Mgr. Rebekou Moťovskou Žiďuliakovou, advokátkou, sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2023, č. j. KUZL-83241/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 26. 11. 2025, č. j. 72 A 42/2023-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Městský úřad Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 6. 2023, č. j. MěÚ-RpR/054126/2023, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla konkrétní registrační značky v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 30. 8. 2022 v 10:23 hodin blíže nezjištěný řidič tohoto vozidla na pozemní komunikaci mimo obec Rožnov pod Radhoštěm, Ostravská 307, na silnici č. I/58 ve směru jízdy na Frenštát pod Radhoštěm, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h stanovena místní úpravou provozu, jel rychlostí nejméně 79 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h). Překročil tedy nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 29 km/h. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí neodůvodněné odvolání,

kteřé žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Mimo jiné dospěl k závěru, že úvahy správních orgánů o výši uložené pokuty byly v souladu se zákony. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo značné, již hraničící se skutkovou podstatou spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 30 km/h a více. Jednalo se tedy o přítěžující okolnost. Neprojevení lítosti a absenci doznání zohlednil až žalovaný, proto se tyto úvahy nijak nemohly odrazit ve výši uložené pokuty.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (stěžovatel) podává proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud podle stěžovatele pochybil při posouzení výše uložené pokuty. Důvodem pro uložení pokuty na samé horní hranici zákonného rozmezí byly tři skutečnosti: 1) míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti v rámci dané skutkové podstaty, 2) charakter místa přestupku (spočívající v blízkosti křižovatky, školy a penzionu) a 3) absence doznání stěžovatele a projevení lítosti. Druhá a třetí z uvedených skutečností nemohly být podle stěžovatele považovány za přítěžující okolnosti.

[5] Správní orgány porušily zásadu zákazu dvojího přičítání, pokud vzaly v úvahu charakter místa spáchání přestupku. Specifikem tohoto místa sice byla určitá zástavba i křižovatka, to však bylo již důvodem pro lokální snížení nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h místní úpravou. Charakteristika místa tedy byla rozhodná již pro posouzení jednání žalobce jako protiprávního. Nemohla být zároveň zohledněna jako přítěžující okolnost při úvaze o konkrétní výši správního trestu. Krajský soud se k této otázce nijak nevyjádřil.

[6] Krajský soud nesprávně posoudil také žalobní námitku týkající se nezákonného přihlédnutí k neprojevení lítosti a absenci doznání jako přítěžující okolnosti. Soud chybně uvedl, že tuto úvahu doplnil až žalovaný ve svém rozhodnutí, a proto se nijak nemohla projevit ve výši uložené pokuty. Tento úsudek dle stěžovatele popírá zásadu jednotnosti řízení, dle které rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího orgánu tvoří jeden celek, který se může vzájemně doplňovat. Krajský soud měl přihlédnout i k tomuto důvodu uložení trestu.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

pokračování

[9] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[10] Ve věci stěžovatele se o žádnou z uvedených situací nejedná. Kasační stížnost je proto **nepřijatelná**.

[11] Napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, jak je stanovuje setrvalá judikatura (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, či ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06). Z jeho odůvodnění je zřejmé, že krajský soud považoval úvahy správních orgánů týkající se výše uložené pokuty za souladné se zákonem i judikaturou. Soud se sice výslovně nevypořádal s žalobní námitkou spočívající v porušení zákazu dvojího přičítání v souvislosti s přihlédnutím k charakteru místa spáchání přestupku, z kontextu rozsudku je však jednoznačně patrné, že tuto námitku nepovažoval za důvodnou. Tento závěr považuje Nejvyšší správní soud rovněž za věcně správný.

[12] Podle ustálené judikatury je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, „že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019-43, či ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101). V rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, na který odkazoval také stěžovatel v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvedl: „Stěžovateli byla uložena sankce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Za skutečnosti přitěžující považoval správní orgán pouze to, že stěžovatel porušil nejvyšší povolenou rychlost v obci na silnici první třídy, v pracovní den a v denní době. Je tak evidentní, že správní orgán považoval za přitěžující mj. také okolnost, že se přestupek stal v obci, což je součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Dle ustálené judikatury je však takový postup nepřijatelný, neboť zakládá porušení zásady dvojího přičítání.“ Dále zde Nejvyšší správní soud vysvětlil, že pokud jde o skutečnosti, že „k předmětnému přestupku došlo na silnici první třídy, v pracovní den a v denní době, ty nemohou být samy o sobě bez dalšího odůvodnění (např. blízkost školy, nákupního centra, frekventovaná silnice, apod.) považovány za okolnosti zvyšující závažnost protiprávního jednání. (...) Tyto skutečnosti by bylo možné bez dalšího odůvodnění klidně

považovat rovněž za okolnosti polehčující (dobrá viditelnost, řídký provoz díky časně polední hodině, ...). (...) Výše uložené sankce musí být zdůvodněna takovým způsobem, aby její odůvodnění nepřipouštělo rozumné pochybnosti o tom, že odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.“

[13] Závěr krajského soudu, že v nyní posuzované věci nedošlo k porušení zásady dvojího přičítání, východiska citované judikatury respektuje. Správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně konkretizovaly charakter místa spáchání přestupku tím, že se zde nachází restaurace s penzionem, budova mateřské školy a křižovatky. Tato specifika místa nepochybně mohla představovat skutečnosti zvyšující závažnost protiprávního jednání. Naopak nešlo o skutečnosti nezbytné pro naplnění znaku skutkové podstaty nyní posuzovaného přestupku, takže mohly představovat přitěžující okolnosti při úvaze o výši uloženého trestu.

[14] Stěžovateli lze dále přisvědčit, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího správního orgánu tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že pokud je vada řízení vedeného v prvním stupni plně zhojena v řízení odvolacím, není správní řízení jako celek stiženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či ze dne 20. 5. 2020, č. j. 5 As 319/2019-36). V tomto kontextu krajský soud pochybil, pokud nepovažoval neprojevení lítosti a absenci doznání, tj. okolnosti, které doplnil až žalovaný do svého rozhodnutí, za součást odůvodnění výše uložené pokuty. Nejvyšší správní soud také souhlasí se stěžovatelem, že tyto okolnosti nemohly představovat přitěžující okolnost, protože správní orgán při úvaze o uložení sankce za správní delikt nemůže jako přitěžující okolnost hodnotit nepravdivá tvrzení uplatněná osobou obviněnou ze spáchání deliktu v rámci procesní obrany při projednání deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Obviněný z přestupku navíc není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (usnesení rozšířeného Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 21). Žalovaný nicméně tyto úvahy uvedl nad rámec již vyčerpávajícího odůvodnění výše uložené sankce obsaženého v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dostatečnými důvody pro uložení pokuty na horní hranici zákonného rozpětí byla míra překročení rychlosti a specifika místa spáchání přestupku. Na zákonnosti výše uložené sankce dílčí, nadbytečné úvahy nic nemění. Nesprávná úvaha uvedená nad rámec nutného odůvodnění nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí (srov. přím. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2025, č. j. 5 As 55/2025-27, bod 28, či ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 206/2015-36).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Krajský soud se nedopustil žádných významných pochybení, která by odůvodňovala přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

pokračování

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalobce (stěžovatel) v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu